

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemana za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrto leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrto leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrto leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Nemškutarjev onemoglost.

Še pred dvema leti pisali so naši politični sovražniki v dunajski list oholosti in škodoželjnosti napolnen članek pod naslovom „Der Niedergang der slovenischen Bewegung“, pred nekoliko meseci še nosili so ponosno po konci glave in domišljali si brezkraino gospodstvo nad nami, nazivljajoč nas „inferiore Raçe“, sedaj pa, v razmerno kratkem času, je vsa nemška in nemškutarška glorijska pri kraji, sedaj se niti ne upajo postaviti svojega kandidata za predstoječo volitev v ljubljanskem mestu, sedaj vzeli so v tresočne roke popotni les, kateremu se sicer pravi pasivni upor.

Nemškutarška stranka se sploh nij odlikovala po dobrih lastnostih, a da ima tako malo vztrajnosti, da se je tako brzo polasti strah in obupnost, tega bi vender ne bili pričakovali. Vidno je sedaj, da je bila nemškutarška stranka le tako dolgo hrabra in pogumna, dokler je imela pod krilom vlade varno zavetje, vsigdar gotovo zaščito in vsakovrstno potuho, dokler so Auerspergi, Bachi in Widmanni imeli vrhovno vodstvo nad nemškutarjev vojnimi četami, dokler je vladni aparat pritiskal na vse kriplje in bil tako rekoč pripravno orodje v rokah fakijske opozicije.

Ko se je sedaj časa kolo malo zasukalo v drugo stran, uže malodušno tarnajo, da od sedanje vlade nij pričakovati niti objektivnosti niti nepristranosti, z drugimi besedami: brez vladne podpore je nemškutarška stranka v Ljubljani — prazen nič.

To je pa tudi popolnem naravno. Stranka, ki nijma podpore v ogromnej večini prebivalstva, katera se v vsacem vprašanji stavi v protislovje s prebivalci, se rekrutira le po odpadnikih in došlih tujcih, katerej godi vsako še tako podlo sredstvo v dosego svojega smotra, taka stranka mora prej ali slej odstopiti s političnega pozorišča. Manjka jej naravne podlage, zaslonbe v narodu in podobna je

vojskovodji brez vojakov. Tak vojskovodja primoran je gledati, kako nasprotnik zaseda pozicijo za pozicijo, kako sovražne čete prodirajo neprenehoma dalje proti njemu, ki si je za svoje gaslo izbral „pasivni upor“.

„Pasivni upor“, besedi nesrečnega spomina za nas Slovence, bodeta v bodoče bojni klic naših nasprotnikov. Kakor smo mi nekaj brez vse izvirnosti, brez uvažanja razmer posnemali Čehe in pasivnega upora poprijeli se kot orožja, tako posnema sedaj nemška in nemškutarška stranka nas. Bodi jej tolik uspeh, kakrščen bil je naš, ko smo se še „upirali pasivno“!

Zamenjali smo tedaj uloge na političnem torišči in ta zamemba je tem veselejša, ker pomeni zmaga resnice in pravice nad krivico in podlostjo, in ker naši nasprotniki javno pripoznavajo svojo onemoglost v isti hip, ko v Celji vihrajo črno-rudeče-zlate zastave, ko se ob Savinji za demonstracijo zlorabi slavno ime cesarja Jožefa II. Deležniki demonstracije v Celji so mej slavnostnim hrupom menda preslišali onemoglost nemčurstva v Ljubljani, sedaj pa jim bode tem močnejše donela na uho in počasi se bode marsikomur urinila misel, da samo črno-rudeče-zlate zastave še nikakor nijso poroštvo proti propadu, in da se tudi steber, ki se stavi v Celji za „most proti Adriji“, utegne omajati.

„Pasivni upor“ naših nasprotnikov smatramo mi kot njihovo politično oporoko, ker, živo spominjaje se svoje pasivnosti in njenih nikakor veselih posledic, bodemo neprestano skrbeli in prizadevali si, da se tako stanje ne povrne več in da se vsi zli nasledki „pasivnega upora“ temeljito in sistematično odpravijo.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 1. novembra.

Po novi cesarki naredbi se ima onih 500.000 gld., ki so bili z reskriptom s 26. septembra name-

njeni za **Tirole** kot posojilo, takoj razdeliti kot nepovračljiva podpora. Ob jednom se pomnoži število tehničnih uradnikov v poplavljenih okrajih in število priredjenih jim vojakov. Cesarska naredba ima le smoter priti v okom najnujnejše potrebi; tehnični načrti obravnavali se bodo po ustavnem potu.

V odseku vnanjih zadev ogrskih **delegacij** interpeloval je Falk gledé protiobiska italijanskemu kraljevemu paru. Minister vnanjih zadev Kalnoky odgovori, da je imel obisk italijanskega kralja namen javno kazati prijazne odnose Italije z Avstrijo. Tudi protiobisk naj bode imel enak značaj, a ker on cesarju mesto Rim nij mogel priporočati za shodni kraj, iz političnih ozirov, italijanski ministri pa o drugem kraji slišati nijso hoteli, odložilo se je cesarjevo potovanje v Italijo, dokler se ne dožene sporazumljenje v tej zadevi. — Nadalje je rekel minister, interpelovan glede Hercegovine, da njeni prebivalci nikakor ne želé priti pod Črnogoro. On da je prepričan o dobri volji črnogorskega kneza; poročila o ustanku da so bila jako pretirana; ko je obhodoval Hercegovino, videl je, kako neverjetnih in nezaslišanih novic je bilo treba, da so se ljudje nagnili k ustašem. Knez črnogorski se je sicer pritožil zaradi prouzročeni mu velikih stroškov, odškodovanja pa da nij zahteval. Po povratku njegovem iz Rusije se ne opaža na njem nobene spremembe nasproti Avstriji. — Bulgarske trdnjave ob Donavi da so uže v jako slabem stanju, tedaj brodarstvu malo nevarne; in le visoki stroški zavirajo njih podrtje. Regulovanje pri Železnih Vratih začelo se bode spomladi. — O državopravnem razmerji okupiranih dežel se z Visoko Porto nijso vršili še nobeni razgovori. V egiptovskem vprašanji nij dala Avstrija nobenega mandata, ker si nij hotela naložiti odgovornosti. Kaj da Angleži nameravajo z Egiptom, mu nij podrobneje znano; izrazili pa so se, da konečno ne bodo rešili to vprašanje brez posredovanja vse Evrope. Vlada je bila Angležem odbila prošnjo, da bi smeli v Bosni in Hercegovini nabirati vojakov za svojo vojsko.

Iz Sarajeva se poroča, da se hoče v **Hercegovini** ustanoviti obhoden vojašk oddelek iz prostovoljcev bosenskih vojakov in žandarmov, 300 mož, ki bodo imeli nalog stikati po deželi in iztrebiti jo čet nezadovoljnih vsake vrste. Razen tega postavile se bodo zidane stražnice (kule) od Krivošij

LISTEK.

Dvojna prikazen.

(Ruski spisal Vs. S. Solovjev, poslovenil Kmetov.)

(Dalje.)

— Vsaj naji, starček, vender ne preženeš in nama dovoliš, da si tukaj malo oddahneva?

Pri teh besedah je Glibov, poiskavši po žepu, spustil v roko starčku nekoliko drobiža.

Starček se nij branil, nasprotno, snel je kapo, se nama poklonil in koj izmenil svojo sumljivost na polno k nama doverje.

— Gotovo, mila gospoda, sta se utrudila, oddahnita si! Samo kje vama bode tukaj oddihati, razun tukaj-le na stopnicah.

On pokazal je na široke, uže po strani viseče stopnice terase.

— Vsaj to je prekrasno, tukaj si odpočijeva. A ti, bi nama-li prinesel malo vodice, jako sva žejna.

— Zakaj bi je ne prinesel — prinesem, mila

gospoda! Da kaj vodice — nočeta-li kvaskū? Imam kvas,*)

— Hvala ti za to, dragi, prinesi kvasū.

Starček je šel, midva sedla sva na stopnice.

Kmalu vrnil se je z vrčem kvasū in dvema tolstima kozarcema.

Kvas bil je izvrsten. Pila sva ga in hvalila napravljaje s tem vidno veselje starčku.

On sedel je k nama. Njegov zgrbančeni, dobrodušni obraz se je smehljal. Gladil si je svojo sivo redko bradico in počasi zmajeval z glavo.

— Eh, če pogledam na vaji, gospoda, to je mladost! Noge zdrave, kar vedno se sprehajaj in lepo pohajaj. Tudi jaz pohajal sem nekde tako v vasi z gospodom. Gospod naš ljubil je strašno lov. Če je le lep jesenski dan — takoj v gozd in mene vzame s seboj.

Nu, a sedaj ne moreš več — leto za letom postajajo ti noge slabejše.

— Ali ti sam tukaj živiš, starina?

— Ne; živim sè starko. Moja stara še živi, a

*) Kiselkasta pijača iz ržene moke in ječmena.

je slabotna, še veliko bolj ko jaz. Hčerka mi je tudi ravno letos ovdovela in je z dvema otrokoma sedaj pri nama.

— Kaj pa si tukaj — stražnik?

— Stražnik, gospoda moja, a stražiti nimam ničesar. Kmalu jela se bode podirati tudi hiša.

— Čigava pa je ta hiša?

Starček pogledal je z začudenjem na naji.

— Čigava je ta hiša — ali ničesar ne vesta?

— Ničesar.

— Da, vidva sta, kakor vidim, tujca?

— Ne, sva Moskvičana.

— Nu, tedaj sta nemara slišala — to je hiša gospod Lukarjevih.

— Nijsva slišala!

— Čudno! Zato sta tudi zašla semkaj, kajti Moskvičani, koji znajo, ogibajo se te hiše ne le po noči, ampak tudi po dnevi.

— Kako to?

— Uže tako! in starček je umolknil.

— Povedi nama, dragi, ali je v tej hiši morda kaj strašnega? Nu povedi, stori ljubav, midva te

